Poselství - Karabina

Jen leťte dál bílé mraky mého mládí,
do kterých jsem svoje touhy psal.
Že jsem se bál, žádný slovník neuvádí,
přesto jsem se na Vás podepsal.

R: Dopadly jste na zem v cizí zemi,
   jak voda nebo jako sníh.
   Možná, že si tam teď lidé hrají,
   písně které pláčou jako smích.

Jestli se dál ptáci s vámi kamarádí,
řekněte jim, že mám dálku rád.
Jména těch měst žádný slovník neuvádí,
do kterých jsem se chtěl podívat.

R: Na zastávce mezi hradbou lesů,
   znovu všechna léta počítám.
   Vím, že poselství už nedonesu,
   také ale vím, že nejsem sám.

R: Podepsat se u každého ohně,
   který mě, kdy na tom světě hřál.
   Doufat, že jsem světem chodil rovně,
   kdo by mi tu radost nedopřál.

Často jsem stál na zápraží světa vrátek,
nikdy jsem se nikam nedostal.
Snad proto vím, že má člověk v srdci svátek,
když se dostane zas kousek dál.

R: Vždycky jsem si přál znát cizí země,
   přesto vědět, kde má člověk stáj.
   Nežít svoje roky malicherně
   a pak možná, že bych poznal ráj.

Jenomže vím, jak se měří různým metrem,
nakonec to odnesu vždy já.
Tak jsem si řek', spoj se s kamarádem větrem,
aspoň na tu bídu budem dva.

R: Na zastávce...

R: Podepsat se...